

Nacionalisme caníbal

Pere Martí

"Sembla que en aquesta campanya CiU ha renunciat definitivament a retenir o recuperar els vots que se li han fugat cap al PP, i ERC, per la seva banda, ha desistit de portar a les seves urnes nous electors progressistes que no se senten representats ni per González ni per Anguita."

Estem entrant en una campanya electoral apassionant, almenys vista des de províncies. Ells, els d'allà, a Madrid, debaten aferrissadament sobre com han de ser els debats, si a dos o a tres. Evidentment, la disputa només afecta aquells partits que es qualifiquen de *nacionales*. Als *regionales*, no els conviden ni a prendre cafè, malgrat que fa anys que s'empassen el cafè per a tots. Ells també pacten sobre quins temes s'ha de parlar a la campanya electoral i quins no. I per arrodonir-ho, el partit que diuen que té més possibilitats d'arribar al poder, es presenta amb un programa electoral on gairebé no diu res, no fos cas que algú s'espantés abans d'hora.

Mentre tot això passa allà, aquí, al Principat, assistim a una petita discussió domèstica entre les forces que es reclamen nacionalistes. Durant tota la pre-campanya, CiU i ERC s'han anat perseguint, ara uns, ara els altres, intentant-se prendre la petita franja d'electors que comparteixen i es presten a cada elecció. Sembla que en aquesta campanya CiU ha renunciat definitivament a retenir o a recuperar els vots que se li han fugat cap al PP, que són molts, i ERC, per la seva banda, ha desistit d'intentar portar a les seves urnes nous electors progressistes que no se senten representats ni per la revàlida de González ni per la llum d'Anguita, que també són molts. L'apel·lació d'ERC al votant de CiU ja ve d'altres campanyes, com les passades autonòmiques, i ara els convergents tornen la pilota. El guió de campanya que CiU ha distribuït entre els seus candidats explicita textualment la

Jordi Pujol.
Espera el 3-M per escollir president.

consigna: "l'únic vot útil és CiU. A tot Catalunya, però encara més a Girona, Lleida i Tarragona, votar ERC és fer guanyar el PP".

Independentment que des del punt de vista electoral no sembla que ni els uns ni els altres puguin aconseguir per aquest camí un nombre espectacular de votants, el que sorprèn més és que aquesta picabaralla es produeixi en un moment en què entre ambdues formacions hi ha oberta una línia de diàleg molt i molt fluida, conduïda personalment per Pujol i Colom. Potser la tensió actual només és fruit del neguit excitat que provoca la fase prèvia del festeig que alguns diuen –o sospiren– que es produirà després del 3 de març.

D'ençà de l'endemà de les eleccions autonòmiques, Jordi Pujol s'ha anat preparant el terreny per si després del 3 de març una majoria absoluta del PP li barra el pas en la política espanyola i s'ha de *blindar* a Catalunya. El president de la Generalitat ha festejat amb dos possibles aspirants, el PSC o ERC. Els independentistes són a priori els socis més còmodes, sobretot perquè el conflicte intern del PSC fa difícil precisar quin és l'interlocutor vàlid. Joaquim Nadal guarda des de fa setmanes un profund silenci, mentre espera esdeveniments. L'efecte del resultat de les gestions de Pujol són evidents a ERC ja des del mateix debat d'investidura, on els independentistes van passar del vot en contra de la primera volta a l'abstenció en la segona, després d'unes quantes telefonades entre el Palau de la Generalitat i Villarroel. Posteriorment, Colom s'ha desentès precipitadament del pacte a quatre de l'oposició al Parlament.

A l'espera de saber per qui optarà Pujol finalment, Rahola s'ha avançat i ha posat sobre la taula el tema del pacte per replicar l'ofensiva de CiU per captar el vot d'ERC. La diputada, amenaçant que no hi haurà pacte si Pujol dialoga amb el PP, electoralitza i polemilitza uns contactes que Colom preferia portar des de la discreció. Això ha aixecat nerviosisme a Villarroel, i també al Palau de la Generalitat. Xavier Trias s'ha vist obligat a desmentir qualsevol proposta d'acord, i Colom, visiblement inquiet, ha hagut de demanar prudència a Rahola.

Mentre la picabaralla entre CiU i ERC continua, les enquestes assenyalen un augment de la bipolarització de l'electorat català entre Aznar i González, en detriment de les opcions no estatals. L'estratègia de la mútua mossegada electoral no deu ser, doncs, la més adequada per invertir aquesta tendència, sobretot si resulta que finalment –davant l'evidència dels resultats– tot ha d'acabar amb una abraçada més o menys fraternal.